

העורך הראשי: אורי אבנרי
ראש מערכת: שלום כהן
עורכי-משנה: דוב איתן, ברוך נאדל, אורי סלע

עורך כיתוב: איתן נבירול
הכתב הראשי: עמואל סרה
חכרי המערכת: ישראל ביבר, ניצה נבו, לילי נילי, רותי ורה, רוגי זוהר, אברהם חיסון, אומקר טאובר, שבתאי לוי, משה לשם, אביבה סטן, עמוס קינו, שלמה קרו, סילבי קשת.

הציר הראשי: שמואל ברוור
מנהל מבצעים: שלמה אדיר
עורך דמוס: אריה אריאל
מנהל מעבדה: נגה רוזן

רח' גליקסון 8 תל-אביב. טען המברקים: 'עולמפרט' ת. ד. 136, 1920 26785. המוציא לאור: העולם הזה בע"מ. 1901 ישראל בע"מ, ת"א טל. 23204.

אין המערכת אחראית עבור תוכן המודעות. מלבד עבור מודעות המסורסמות תחת הכרזת, 'דו"ח לצרכי', 'דו"ח לבחור', 'דו"ח לנסוע' וכו'. המוכנות על-ידי חברי המערכת ונבדקות על-ידי. המודע, 'דו"ח לבחור' כולל מודעות מטעם מפלגות וארגונים ציבוריים אשר אין המערכת אחראית לתוכן ולדעות המובעות בתן ושאינן משקפות כל שום צדדה שהיא את דעות המערכת.

העתון הנקרא ביותר במדינה

21.6%

אוטובוס היה בנימין מאילת-השחר. אנשי הכפר החלו מזכירים את מעשיו הרשעים כלפי הערבים, בין השאר את הכנסת בנוי החולה של אחד מהם לבית-החולים בהשחלדלות.

מאוחר יותר נודע על מותה של מלכה גרנות מסאסא. מיד נזכר משהו במכללה כי בעלה, המשורר הירושלמי אלעזר גרנות, כתב הספד על כפר ברעם, אחרי פיצוץו בידי כוחות הבטחון. בני ברעם המאורנים, שגורר שו לגישה, הספידו אותה מרות.

השעות עברו אט-אט. ביתניים נמשך החיפוש בכפר. אי-שם טירטר האלחלו! האללו כנור אחד, כאן כנור שניים, עבור לו! לאנשי-הבטחון נמאסה העמידה בשמש, ול' עצירים נמאסה הישיבה באבק. העמידה ואס' רה עליהם. החלה רטינה כללית. שוטר, שחיפש פורקן לכעסו, מצא אותו בצעירותו, פקד עליו לסגת אחורה. כשענה הצעיר, 'ב' סדר' בטון שלא מצא חן בעיני השוטר, הכה אותו עד כדי עיפוף. אחרי שהוריק עליו את מיימיו לתכונן להמשיך להכותו. סרן צבאי חילץ את הנער.

אחרי-הצעירים נתברר לשלטונות, לאחר סריקה מדוקדקת, כי הכל כשר. מה שלא היה ברור לא השלטונות ולא לבני-הכפר האם אחרי כל מעשה-התועבה של מסתננים מ עבר לגבול יצטרכו תושבי הכפר כולו לסבול תשע שעות בשמש?

האמת היא שעד כה לא פורסם אף שמץ של הוכחה שיש קשר לגבול בין לוחמי המלחמה-הזעיראית מעבר לגבול לבין כפרי המעוטים במדינה. במידה שיש חשדות, ואי פילו אם אין, יש לערוך חקירה מקצועית ומדוקדקת. אולם יש לזכור כי צו ההגירה נותן מודעה גם בשטח זה עם צו ההגירה פוליטי הצונן.

ביומנו שפורסם אחרי מותו, רשם המרשל הגרמני ארווין רומל כמה הרהורים על הי דרכים למלחמה בגרילה. הוא ניתח את אמי צעירי-הדיכוי של האוסטרים לרוב נגד האוכל' לוסיה האזרחית (אחרי פעולות-החבלה של ה סוכנים הבריטיים) ואת האמצעים הדומים של הגרמנים בצרפת. מסקנתו היתה קיצונית מאד: לעולם לא כדאי להעניש את האוכל' סיה. כי בזאת ממלאים בדיק את מבוקשים של החבלנים, והשואפים להכות טריוי בין השלטון והאוכלוסיה.

דומני שאנו נמצאים כיום באותו מצב עצי מו. שולחיה-הפדאיוני מעוניינים ליצור במדינה אווירה של אי-שקט, חשדות הדדיים ועצבים מרוטים. הם מעוניינים לערער את השלום בין השלטון והמעוטים, לגרום לדיכוי המי עוט קלקל העמליות.

האם כדאי לנו לעזור להם בכך?
לוי אשכול

מכתבים

היו היתה הצלחה-רבתי. העולם הזה, שהקדים כחובב משונע לארכיאלוגיה, נהנית הפעם מג' יון השבוע (העולם הזה 938) יותר מכרגיל. הי כתבה הכריחה אותי לקום על רגלי, להתלבש על טרמפ ולהיעזר בבוש-שערים. לכהר במערכות 12 13 ובעיקר 20. המראה ההיסטורי הפיה כי רות חיים, ההנאה היתה מרובה. תודה להעולם הזה, שבוכותו ראיתי את העולם העברי. אברהם הדר, רמת-יצחק

שבת-קהל

לאחר הרהורים שובנו מקריאת רשימותיכם על הנוער הישראלי והבטיחטימטיקה בדבר הביקור בבתי-הקולנוע בארץ, הרגינו מציע להחליט על צעד נוסף וחינוכי שבת-קהל. הנה אומר: הקהל יוכיח כי אינו ניתן להפקר ויש כוחו להכריח את בעליו הזכונות לתת תנאים הנוגנים ומתקבלים על הדעת בבתי-הקולנוע, למשל:
● כאשר מוצג סרט קצר מורגיל — יש לה ציג יומן ותוספת אחרת, אך לא תעמולה מסחרית בלבד.
● יש להגדיל את מספר הקופות שליר ה' קולנוע. כדי למנוע תור, או תוספת למחיר המסוף פל כנלל סוכנויות שונות.
● למכור כרטיסים במחירים עממים, לא לשי לוש השורות הראשונות בלבד, אלא למעלה מזה.
● מיכון ותאורה מדטט ומכפלים.
● הרגום כננה מדטט ובהתאם לתוכן.
● מקומות ישועה נוחים.
● יפרסם העולם הזה נילודיעת לרכישת אהרה לי עניין זה, כן יראגן לאוננו מנחנבים שיעמדו ליד הקופות כרנע שיצא הדבר לפועל.

מבפני וחתומה

כל הכבוד וההערכה לכשרונה הדרמאטי המער לה ולמצפונה הער של השקנת העולה חיה הר' רית. (העולם הזה 938). אך עם כל רצון הטוב, עדיין לא הצלחנו לפסור את הכנייה המציקה מרוע שקנת ישראלית השולחת את תמונתה לעתון 'ישראל' מארץ זוהר, בה היא שוהת, אינה יכולה לחתום את שמה כבעלת על נבי אותה תמונה? האינכם סבורים כמונו כי לא יחסא לאמת הקורא אשר בכה נטייה לסנובים?

יגנה זליקוביץ ואביגיל צוק, תל-אביב

נלי פרישמן, צה"ל
התמונה, יחד עם חתימתה הלועזית, היתה מיועדת לשער עתון צרפתי.
חמור ישראל ופרשיו
אחד האנשים המנהלים את הביקורת הכנה, הי מעמיקה והקונסטרוקטיבית ביותר על השלטון במדינה הזאת — בלא מורא ובלי משוא-פנים ואף שאינו מצטרף על כך כרי (שכונ) — הנו ללא ספק, מר אליעזר ליבנה.
לפלא הוא, איבא, שהעולם הזה, המתמיר להיות החמור הלבן של דוריה הפוליטית הישראלית — שהעלה על נבו, כבעבר, משהיה לעתיד לרכיב נסיון — אינו מוצא לנחון לת סיוכ בראי עם למר ליבנה, וכך לחטוא כלפי האמת וההקשות על חלק מהנוער, המתווה את הנוי מאמיני העולם הזה, בחיפושיו אחר עול הרש יותר.

על זליקוביץ, תל-אביב

אוזניו הארוכות של העולם הזה זקופות לשמוע קול פעמי המשיח.

אשת חיה מי ימצא?

חיפשתם את האשה של השנה... ומצאם: יזיה שיר (העולם הזה 935). עזר הסר לה משהו כדי להיות זוהרת, ואני שולח לשם השוואה תמונה אחרת. ומי דוע התעלמטם מהחובשת ילידת בולגריה, אשר הציג לה חיי מים, עת נלפ מנוי כו אחוז להבות.

צבי דיין, אישם

אשת השנה ומועמדת הקורא דיין — דאה תמו' (ה).

מעשה שפן

נהנית לקרוא סוף-סוף כתבה באמת טובה על הי אמכות (העולם הזה 938) כל הכבוד למרים שגן, הי רוצה בששה ילדים, אולם אני חושבת שהיא מנומיה: משפחה צריכה להיות מי משכורת רנילה, לא יכולה להרשות לעצמה ששה, או אפילו ארבעה, ילדים, מי טב לבחור כדרדיביניים, פנינה ברגמן, רמת-גן

שביל הזהב או שביל-חוסר-הכסף?

אני כולי מתפעלת ממרים שגן, אך שמרה על מצב רווחה ונודה אחרי ארבעה ילדים, בעלה צדיק באמת להתנאות בה!

לילי יקובוב, ירושלים

אל נפתח פה (למר) שטן

שינה קרה

לאחר נודי-שינה החלטתי להירדם לפי הי מתכונת השכאטם בעתונכם (העולם הזה 932) ובחרתי בדרך ההרעה באכט. ודאה זה פלא — נדרמתי.
אולם למחרת בבוקר באת עם נולת, והנה אני כבר שוכב שבוע במיטה חולה, בתוצאה מאמצעי ההרמה שלכם. דורש מכס פיצויים עבור הי הוצאות לריפוי.
אריה שורק, נתניה

ידין הקורא שורק

העולם הזה חקירה מקיפה על, 'כיצד להיפטר מנולת על-ידי חוסר שינה'.
היו, דרומה לכיף
במכתבכם, 'נוער הזהב יורד לערבה' (העולם הזה 937) עשיתם עצמכם לצחק ולקלס. אסכים אתכם כי ניער הזהב היב לרדת לערבה, אך להפירות אותה ולהתיישב בה, ולא על מנת לכייה...
וכן: האם לא היתה זאת רמאות לומר לאנשי מפעל הפוספאט שאנשי הטול הם קצינים משוד ררים, בעוד שאינם כאלה? בכך הרי לענו להכניס את האזרחים של אנשי המפעל? איך שלא יהיה, הרי יגיע הנילון הזה למפעל ואז יכעבו אנשיו על אשר רומו ולהבא לא יכניסו איש למתנס.
בנימין רוטשטיין, יפו

מתן כמתר

1 ל' עבר מנכית עלמא (העולם הזה 938). בעלום שם, תל-אביב

לקבוע מסקנות לנוי-המערכה על הצור...

ארכיאלוג, ירושלים
בהחלט בקושי עברו 3300 שנים!
זה שהענה המזוג
אינכם יכולים לאחד לעצמכם עד כמה נהנית מהכתבה, 'הצילו אותו מיריחם' (העולם הזה 937). אולם מה שכתב העורך היה על קצה-המזל, בהש' וואה עם המציאות המרה. מה רעתכם להתחיל בסדרת מאמרים על נושא זה, כדי לעקור את השרשים הרקובים הנסתרים מחמת לוקנים הצדי קים?

אלהו שטיר, צה"ל

...גם הכצנת הכעיה מוכח שאף כותב המאמר מאמין כי הוא — שאותו יש להציל! קיים. שאם לא כן, לשם מה הקריאה להצלת כות שאינו קיים? איש אינו מחוייב באלוהים ומעטכ בעיר מלהיות מנהוק גם על-ידי אחרים ובאם אנשי הנה, חובשי הכיפות הבקיאות, נושאים את שם הלווא, הרי זה לא כנלל היותם חזקים או מסורים לרעיון האלוהים שהם כאלו מיוצגים, אלא כנלל הערבה שאצל האחרים הסרה להלוטין הניתט האלוהית, שהיא תהווה מימית-אישית. אלה האממינים בדת ישראל (אלא מרמאות) וכמסורתי הפכו לאיסים. רבי אריה לוי, הרב מימון ואחרים הם רק קומין מאלה האממינים בתורה וינוגים ממנה בלבד. אולם לא מאלה ויפיעו משה, ישו, או אף מביים וכעש"ס הדי שים אשר בהופעתם חוללו מהפכה בעמם.

משה תורר, בני-ברק

יש לכתוב המאמר טעות חמורה באספיקוסת שלו, אין האלקים בזה הכובל את חזרת האדם ואינו מונע בעד האדם מלהניח כבוה עצמו אל פסנת השלמות אלקים אינו כננה נולדה, אדרבא הוא הנותן לאדם לסמוך על עצמו, להתמודד עם הסביבה ולהתנבר עליה.

צודק העורך: ברור כי אין תפקיד הדת להצטמי

צם רק בתחום הדרריות כנון שכת, אלא על הדת להיות נרם ממלכתי רב-תנומה וראיה דברי המדי רשים על ממלכת חקיהו).
ישראל עזריאל, זכרון-יעקב
...אינו רואה כלל את התפקיד בהצלת האלוהים מדי הנוסאים את שמו. וכי נעשה אתו? לשם מה הוא דררש לנו בהיותו הכריאניס? הוא הרי לא יוכל לערוננו!
יפה כתב העורך כי הדת איננו אצלנו היא מפלגה, ובסלנה רקובה עד היסוד. וייתכן שאלמלא כן עזר יכולה היתה למשוד את החלשים שבינינו אי חיקה הכוב. אולם, הושכני שמוטב להציל את המדינה מהמפלגה הזאת, במקרה להציל את האלוי הם ממנה, ובכך, דומני, רבו יותר התועלת...
יש להבחין בין שלילת האלוהים לבין שלילת המסורת ולא כנלל דעה פרטית בנדו, אלא מפני שאין אנו יכולים לנשח את המסורת כל עוד מלוינו בני עמנו נמצאים מחוץ למדינתו המסורת מהיו שטר בינינו לבין הנולדה, קשר הדוק ולפע' מי ישידי.
רק כאשר נודה כולנו כאן, בארצנו הקטנה

נשי השנה בהשוואה

והאחובה, רק אז נכלל לקבוע הלכה כיחס למסורת, וואת, כמובן, בהתחשב בדעת הרובים.

האמת במערומיה

אימה מין זורנאליסטים את! המורא בעוכרכם ומשואי-הפנים לצורכם. בכתבה על שורר-צירד (העולם הזה 938) הובחתם מוראכם בנליו מחצית האמת בלבד. אותו מעניינת כל האמת באישיותו של 'צורר', גם נילוי הלוט על פארם עיר האר דות והשפעת נופו של קיבוץ נכעת-ברנע על מונר. ואליו אתם מוטיכים את ידכם כהניעכם ל, 'האפי' אנד' של ממש.

ראובן ברוך, חולון

נודעוועתי למקרא רשימתכם על המכות כדבר... הברועים עושים רושם שהם אמיתיים. שאו ברכה על נילוי זה ועל השאר. לפעמים אני שואל את עצמי מינין לכם האפשרויות הרבות והאמצעים להתחקות לכל דבר ולהגדיר ממנו את כל אצטלות הכתב ולהשאירו בלבוש אמיתי...
אפילו אלה הטוענים לחובת של העולם הזה לא מחסירים את פעם נילוי ומנינם אותו מדי שבוע מתוך רצון לראות, 'עוד אזה שטייות נכנסו לראשם' וכך נמשך הרב מדי שבוע.

ישראל מנדלוביץ, פתח-תקוה

אין אהבה נקנית אלא ביסורים (ר' 350 פרוטה).

הקש בעץ

מאמרו של עזריאל קרליבך נגד האישים העולם הזה (938) הזכיר לי לא רק את ספרי היטלר וז'ר' נבלס, אלא גם בדיחה ישנה: שני יהודים עורבים על פני כנסיה נוצרית ורואים נוי כורע פנים ומנשק את הצלב. אמר היהודי האחד: 'בתנאים המשונע הזה, הוא מנשק חתיכת ח'!' השני ענה: 'רעו שנים הוא רגיל מנשק חתימת-עץ בצוותא מוזה. התפרץ הראי שון כזעם: 'מה, אתה משוזה את המוזה לחת' כתיעץ?'

אסתר עזר, רחובות